

Menú especial

Aixeco els ulls i la veig allà ben plantada a l'altre costat del menjador. I quin goig que fa, tan bonica, ella. I li reconec la mirada, aquesta que només té ella i que li ressalten aquests ulls més foscos que nits sense lluna i que li contrasten amb les dents lluents que em tenen captiu. Com sempre que arribo, ella em somriu, perquè és riallera, ella. Em pregunto si només me'l regala a mi, aquest somriure, o si l'escampa a qualsevol que entri per aquesta porta. Jo cada dia l'espero, i vinc aquí amb la colla de sempre, i demano sempre el mateix, perquè soc de tradicions, jo. Ja fa dies que busco les paraules, però no me'n surto. Espero el moment adequat per apropar-me. Avui quasi no baixo a dinar per culpa de la indecisió, però he vingut, tampoc no me'n quedava una altra... Si no baixo jo solet, algú em ve a emprenyar per portar-me a taula.

Avui vinc esperitós. He decidit que n'hi ha prou de tant esperar i és hora d'entrar en acció. Gairebé com si m'hagués llegit els pensaments, ve cap a mi, així com s'apropa jo noto que em suen les mans i em sento com em batega el cor tan alt que crec que me'l poden sentir les quatre àvies de la taula que dinen fent rebombori a l'altra punta del menjador.

-Miquel guapo, que farem avui, dijous paella? - em deixa anar ella, tant ordinària.

I totes les paraules em venen de cop però cap ni una em surt per la boca. Abans de posar en pràctica totes les meves tècniques de seducció, em passo saliva, i quan estic ben a punt per proclamar-li que avui la vull a ella al menú; tot d'una em traeix la dentadura que surt disparada i cau a la seva safata. Ella em mira amb els ulls negres com la meva ànima, i en el seu reflex em veig la cabellera més blanca que les seves dents. I sé molt bé que avui m'hauré d'aconterar amb un purè de verdures.

Anna Juiz